

С първото си посещение в България известният руски писател и дисидент Владимир Буковски разбуни духовете. Според Буковски, зад термина „политическа коректност“ се крие пъклен план за разрушаване на обществата, който бързо и успешно се реализира в световен мащаб, от активистите на различни “малцинствени” групи – хомосексуалисти, феминистки, (псевдо)религиозни общности и др. Обикновените граждани стават жертва на репресивни закони, приети под натиска на малцинствените групи. „Налага се масова цензура, подкрепена от наказателното законодателство. За шега с хомосексуалисти може да те вкарат в затвора. Забележете колко бързо се развиват нещата в полза на репресиите. Започва някаква нова Оруелска епоха“, казва Буковски.

Буковски е роден 1942 година и е убеден противник на комунистическата идеология, от 14-годишен. Прекарва над 12 години в съветски затвори, трудови лагери и изправителни психиатрии (“психушки”), използвани от съветския режим като специализирани затвори. Въпреки репресиите, организира различни демонстрации срещу властта. Събира над 150 страници с доказателства за зверствата на комунистическия режим и успява да ги предаде на Запад, с което привлича вниманието на правозащитници от цял свят. Автор е на “Наръчник по психиатрия за инакомислещи”.

През 1976 година Владимир Буковски е транспортиран със самолет до Швейцария, където е разменен за генералния секретар на чилийската комунистическа партия Луис Корвалан, държан в затвора от режима на Аугусто Пиночет. През 1977 година се среща с американския президент Джими Картър в Белия дом. Установява се във Великобритания, където завършва университета в Кеймбридж със специалност неврофизиология.

През 2007 г. е издигнат от руската либерална опозиция като кандидат за президент на Руската федерация.

Владимир Буковски посети България по покана на издателство „Факел експрес“, Нов български университет и Международната организация на франкофонията. Заедно с известните руски писатели и правозащитници - Юз Алешковски, който представи новия си роман “Предпоследен живот”, издаден най-напред у нас, и Олга Шамборант, той взе участие в дискусия за политическата коректност. Ето откъси от неговото изказване:

„Събитията, на които отбелязваме 20-годишнина - крахът на Съветския съюз, разпадането по националности и републики - не ни изненадаха. Те се очакваха и Оруел правилно ги бе предвидил в романа си “1984 година”. Това, което се случи впоследствие

обаче, бе неочаквано за мнозина. Вместо светът да осъзнае комунизма като страшен феномен в историята на човечеството, погубил стотици милиони по цял свят, станаха някакви нелогични неща.

Сякаш след приключването на Втората световна война, след краха на нацизма, политическият спектър на света се измести наляво. Това е донякъде оправдано – фашизмът и нацизмът се отъждествяват с десни идеологии (напълно несправедливо впрочем, но това е друга тема). Но рухва комунизмът и сякаш политическите настроения трябваше да се преместят надясно. Но нищо подобно не се случи. През 1992, 1993, 1994 година на власт в цяла Европа започват да идват леви партии и политици. Тоест, имаме ново преместване наляво, което е абсолютно необяснимо.

Големите надежди от 1989 година не се оправдаха по никакъв начин. Промените бяха по-скоро козметични. Едни персонажи изчезнаха, но дойдоха други, произлезли от предишните комунистически величия. Властта пак беше обвързана с бившата комунистическа номенклатура, а разпадането на соц. държавите съвпадна с появата на нови утопични идеологии на Запад.

Кога се появи политическата коректност? Като международно явление това се случи в началото на 90-те години. Като движение тя съществуваше и преди. Моята първа среща с това явление беше, докато работех в Станфордския университет през 1983-84 година. Прибирах се в лабораторията си, а отсреща по стълбите слизаха две момичета. Отворих вратата и я задържах да минат, както бих направил пред всеки – мъж, жена, стар или млад. Те ме погледнаха с презрение и ми казаха: „Мъжко шовинистично прасе“. Учудих се много и не разбрах за какво става въпрос. Влязох в лабораторията, разказах на хората там, а те започнаха да се смеят: „Това са хора от близкия университет „Бъркли“ – ми казаха. Там се „раждат“ всички ляворадикални идеи и движения. От „Бъркли“ тръгна философията на студентската революция от 60-те години. Сега има някакво ново движение на феминистките, които смятат, че ние, мъжете, ги потискаме, като се държим с тях като с жени“.

После разбрах, че според концепцията на феминистките, жената е социална конструкция. Те са убедени, че ако всички мъже се държат с жените като с мъже, жените няма да са жени, а мъже. Тоест, нашето поведение към тях ги прави жени. И колкото и да е странно, в този водещ университет на САЩ в края на 20-и век беше извършен следният експеримент (не знам кой им е позволил): взимали бебета от нулева възраст и ги отглеждали и възпитавали по еднакъв начин, независимо от пола им. Същата храна, игри, дрехи. Този опит, разбира се, не довел до очакваните резултати. На момченцата нищо не им паднало, а на момиченцата нищо не им пораснало. Момчетата ги привличало оръжието, а момичетата – куклите, и така си останало.

Но това не спря тези жени, а напротив – още повече ги увлече да си мислят, че нашето поведение към тях, като към жени, този стереотип, ги прави такива, каквито са, а именно – жертви на всичко мъжко. Тази концепция, възникнала в недрата на университета в Бъркли, потресаващо бързо се разпространи по цял свят. Приятелите ми от Станфордската лаборатория се смееха 1984 година, но буквално след 10 години тази безумна концепция, която няма никакво основание, стана доминираща в цял свят. Във всички университети бяха открити отдели за “джендър” изследвания. Според мен междуполовите отношения съществуват от милиони години и нищо ново не се случва там, но тези псевдонауки се разплодиха ужасно много и започнаха да изследват нашите

мъжки грехове - ние не гледаме както трябва жените, не се държим добре с тях и т.н. И нещата започнаха да наподобяват Оруел – не трябва да ги наричаме „мис“ и „мисис“, защото с това определяме съпругеския им статус. Появи се невероятното за английския език „miz“. Не трябвало да се казва „history“ (история), защото това било „his story“ (негова история). Новите езиковеди започнаха да се чудят как да нарекат жените, защото в думата „woman“ (жена) се съдържа думата „man“ (мъж). Измислиха някакви нови думи и ако не ги наричаш така, те обявяват за мъжка шовинистична свиня. Стигна се до абсурдното пренаписване на Библията, в която Бог е жена.

Аз едно време съм лежал в затвора с много луди и съм свикнал с тяхната компания. Проблемът е, че американското общество поема всяка нова глупост и я прави едва ли не задължителна за всички. В Америка конкретно, но и в Европа не по-малко, населението е невероятно конформистко. Трябва да се възприема за нормално всичко, което някой ти натрапва. За да бъдеш успешен в работата си, задължително трябва да си конформист. Това е един американски шаблон, който започна да се разпространява по целия свят много бързо като задължителна парадигма. Дори влезе в законодателството.

Феминистките движения заявиха, че мъжете са сексисти, че гледат на жените единствено като на сексуални обекти и следователно всичко, което може да има отношение към секса, трябва да бъде изключено от всекидневното общуване между мъже и жени. Флиртът беше наречен агресивно действие, насочено към угнетяване на жените. Затова сега в САЩ никой работодател не смее да разговаря насаме със своя служителка – задължително го прави в присъствието на поне един свидетел, в противен случай може да бъде съден за сексуален тормоз, да му пропадне кариерата и да му пострада имиджът в обществото.

По същия модел започнаха да налагат исканията си и други малцинствени групи – хомосексуалисти, цветнокожи, сектанти и др. Появиха се закони за т.нар. hate speech – език на омразата. Нещо, което много ми напомня за член 70 от Наказателния кодекс на Съветския съюз, защото дефинициите са неустойчиви. Аз бях съден по този член. Езикът на омразата може да се прилага към всяка проява на признаване на расови разлики или сексуална ориентация. Вие нямате право да признаете съществуващ факт. Ако публично го обявявате, ставате виновен за извършване на престъпление.

В Англия миналата година отмениха всички обществени прояви, свързани с Коледа, (уж) защото знамето на Великобритания съдържа кръста на Св. Георги, и това щяло да обиди мюсюлманите. Напомняло им за кръстоносните походи. А самите мюсюлмани изобщо не искат тези промени. Наблизо до моята къща има магазинче, в което продава мюсюлманин. Той беше изтипосал на витрината си знамето с кръста на Св. Георги, за да демонстрира, че няма нищо общо с това кретенско искане. „Аз нямам нищо против Коледа и флага с кръста на Св. Георги“, тръбеше той, но кой да го чуе...

Нещата стигнаха до такава цензура, че според мен в наши дни и Шекспир не би могъл да живее и да твори. Повечето му произведения няма да могат да се поставят.

„Венецианският търговец“ е антисемитизъм. В „Отело“ - пък става въпрос за расизъм. „Укротяване на опърничавата“ - това е сексизъм. Дори една учителка в Лондон отказа да заведе учениците си на „Ромео и Жулиета“, защото според нея това било отвратително хетеросексуално шоу.

Започва да се налага масова цензура, подкрепена от наказателното законодателство.

За шега с хомосексуалисти може да те вкарат в затвора. Във Франция налагат огромни

глоби. Наскоро имаше случай - член на националната асамблея се пошегувал за хомосексуализма на неформална среща и го осъди на 20 000 евро глоба. При следващо провинение, предстои вкарване в затвора. Забележете колко бързо се развиват нещата в полза на репресиите.

Дали не става въпрос за хора, които натрапчиво карат целият свят да живее според техните идиотски идеи? Не - става въпрос за нещо много по-сложно. Имаше един философ – Херберт Маркузе от Франкфуртската школа. Неговите идеи сега се възплъщават в света. А те бяха много прости. Маркузе е ревизионист-маркист. Несъгласието му с Маркс е само в една точка – че Маркс смята за революционна класа пролетариата (това се вижда, че не е вярно), а според Маркузе истинската революционна класа са различните малцинства. Изолираните случаи – са истинският революционен елемент. Според Маркузе цялата патология трябва да бъде определена за норма, а цялата норма – за патология. „Едва тогава – пише Маркузе – най-после ще разрушим буржоазното общество“.

Тези активисти, които сега уж защитават правата на малцинствата – хомосексуалистите, феминистките и др. - изобщо не се грижат за своите малцинства. Също като Ленин, те ги използват като инструмент за натиск и контрол върху обществото. И разбира се, причиняват на малцинствата много повече вреди и зло, отколкото на всички нас. В Америка жената на мой приятел преди 7 години основа движението „Жените на Америка срещу феминизма“. Започна с приятелки, а сега вече издават списание в тираж 2 милиона. Жените разбират, че феминизмът е срещу тях, той разрушава живота им, пречи им да изберат това, което им харесва, а не онова, което им натрапват разни активистки.

Тоест, ние имаме работа със сериозна идеология, която, под формата на политическа коректност, се опитва да разруши нашето общество. Активистите не се грижат за малцинствата, не мислят за правата им. Колкото са по-зле малцинства, толкова по-добре за лидерите им – още по-активно ще ги защитават. Тяхната задача е да унищожат нашето общество и това е по-зловната версия на Марксизма.

Източник: grigorsimov.blog.bg